

Lélekutak önmagunkhoz

A mulandóság az élet tanítómestere

Az elmúlás sokak számára árnyékot vet a létre, holott valójában a haláltól való félelem végső soron az „élni nem tudásból” adódik, vagyis abból a látásmódból, ami a hangsúlyt nem a jelen, hanem a jövő beteljesítésére helyezi. Ahogy sok spirituális tanítás tartja, a „mostban” kell megélni a létet, ami amilyen egyszerű, olyan nehéz feladat. Hogyan is álljunk akkor a véghez, milyen lélekutak vezethetnek belőle egymáshoz és önmagunkhoz?

Emberek vagyunk, félünk az elvesztéstől, leginkább magunk és szeretteink halála riaszt az életünkben, egy olyan rettenet, ami ha megtörténik visszavonhatatlan. A halál a mai nyugati kultúrákban tabuvá vált, létünk legriasztóbb talányáról beszélni, szinte nincs is kivel. A haldoklókat gyakran elkülönítik, utolsó pillanataikban sokszor csak gépek veszik őket körül, a hozzátartozók sem találják a szerepüket a búcsúzni készülő mellett, a szomorúságot áthatja a tanácstalanság és a zavar.

A kései öregség és a gyógyíthatatlan betegségek idején, magunk is eljutunk a félelmetes kérdéshez, mi lesz velünk? A halál mindennek a vége, mi megszűnünk, és az élet megy tovább? A lélek halhatatlanságáról szerzett vallásos és spirituális ismeretek ilyenkor gyakran megfakulnak, helyükbe a kétségbeesés lép és a tudat kioltódásától való páni félelem. Pedig a halál, ha szomorú és fájdalmas is, az élet természetes része, ami keletkezett az elmúlik, egy beteljesült élet egy lezáruló történet, aminek a szentségét még ismerték a régiek, vagyis azt, hogy részei vagyunk egy nagy egésznek.

A halál, a haldoklás és a gyász méltósága megélhető, tanulható és tanítható, a felnőtt lélek számára a léttel való szembenézést, az igazi értékek felismerését jelenti. Földi létünk – a bölcsőtől a koporsóig – bár mulandó, mégsem az árnyékvilágban, a szenvedések völgyében telik, a boldogságot és a szeretetet ebben a létállapotban is megtalálhatjuk, életfilozófiánkat nem az örökkévalóságra kell építsük, hanem a jelenre, ami minden pillanatban gyöngyszem lehet az időtlenség gyöngysorán. Mai racionális korunkban furcsamód mégis a halhatatlanság visszhangjait halljuk, olyan emberek emlékeiből tanulhatunk, akik eljutottak a halál küszöbéig.

A klinikai halálból visszatértek halál-közeli élményei alapjaiban rengetik meg a tudat megszűnéséről alkotott materialista képzeteket, valami olyan valóságra

nyújtva rálátást, amit a legkülönfélébb vallásokból régóta ismerünk. A testi funkciók le álltával ugyanis, a tudat nem hogy nem oltódik ki, de sosem tapasztalt módon kiteljesedik, a testet elhagyva észleli a környezetet, megnyílik előtte a megélt múlt idősíkja, majd egy másvilági dimenzióban találkozik már elhunyt szeretteivel. Az élmények nem magyarázhatók jelenlegi materiális ismereteinkkel, ám nem is ez a lényegük. Az üzenetük a haláltól való félelmet elcsitítva, újragondolható, szeretetteli megvilágításba helyezi az életet.

Habár az öröklét és a mulandóság ebben az új tudatvilágban ismét megfér egymás mellett, földi életünk pillanatai felértékelődnek, emberileg érthetőbbé, szerethetőbbé és elfogadhatóbbá válnak. A halál így újra az ősi rendbe simul, és hasonlóképpen, mint minden korok vallásában, az élet mértéke lesz. Emberként azonban újra kell tanulnunk az elfeledett bölcsességeket, visszaadva életünk nehéz szakaszában magunknak és másoknak az emberhez való hitet.

Mulandó emberként az öröklétben, itt a Földön kell megtanulnunk segítő kezeket nyújtani egymásnak, és halandóként megélni egymással az életet. Gondoljuk hát újra a mulandósághoz fűződő érzéseinket. A halálról tanulva segítsünk egymásnak, hagyományból és tudományból egyaránt merítve embernek való tanításokat, és fedezzük fel újra, hogy a halálnak, a haldoklásnak és a gyásznak lehet méltósága.

Paulinyi Tamás író, pszi-kutató

(Elixír magazin / 2014 szept. szám)